

• A • D • A • M •
PRZECHRZTA

MÍSTODRŽÍCÍ

• SÉRIE MATERIA PRIMA •

• M • Í • S • T • O • D • R • Ž • Í • C • Í •

Namiestnik

Copyright © Adam Przechrzta 2017

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Robert Pilch, 2022

Illustrations © Przemysław Truściński, 2022

Cover Illustration © Dark Crayon, 2022

Cover © Konrad Kućmiński, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2577-9 (pdf)

• A • D • A • M •
P R Z E C H R Z T A

M Í S T O D R Ž Í C Í

DRUHÝ DÍL SÉRIE
MATERIA PRIMA

FOBOS

Věnuji otci

KAPITOLA PRVNÍ

Zvuk tramvajového zvonku vytrhl Rudnického ze zamyšlení. Muž se zašklebil, když ucítil odér potu a nestrávené vodky – nosič stojící vedle se viditelně po práci posilnil nejlevnější kořalkou, prodávanou na tržnici. Aniž by si alchymista všimal protestů spolupasažérů, prodral se ke dveřím. Brzy přijde zastávka. Za oknem se míhaly sloupy polepené plakáty, prazvláštní polsko-německé vývěsní štíty, občas ulicí projela dvoukolka tažená námahou shrbeným mužem. Pravda, Němci sice zrušili většinu protipolských vyhlášek, ale zároveň prováděli tvrdé rekvizice pro potřeby armády. Jejich kořistí se stávali nejen koně a dobytek, ale dokonce i měděné kastroly. Inu, na jaře roku devatenáct set šestnáct bylo jasně patrné, že by bylo lepší

všechny plány na rychlé ukončení války přesunout mezi pohádky.

Rudnicki, postrčený podsaditou ženskou vonící šouletem a kulem, vrazil do ženy, která stála před ním. Žena hněvivě sykla a otočila se s výrazem v obličeji, který nevěstil nic dobrého. Viktorie...

„Vidím, že využíváš příležitosti a drze se lepíš na nevinné dívky,“ prohlásila lehce ironicky.

Rudnicki si nejistě odkašlal – neviděli se od onoho památného setkání před Královským zámkem, a nebylo to proto, že by se jí vyhýbal. Pravda, ani ji nijak zvlášť nevyhledával, neboť měl na paměti dívčiny styky s nožovíky. A o ty bylo lepší se nezajímat.

„Promiň,“ zamumlal. „To ta tlačence. Ale přesto...“

„Ano?“

„Je příjemnější tulin se k tobě než k některým jiným spolučistujícím.“

„Jsem hezcí?“ odvětila provokativně.

„To také, ale hlavně mnohem příjemněji voníš.“

Vyprskla smíchem a odhalila rovné bílé zoubky. Vypadala jako další mladá bezstarostná dívka, jedna z těch, které by člověk chtěl popadnout za ruku nebo třeba i za kolena. Ale tohle je přece Viktorie, pravá ruka velitele nožovíků. Urazíte ji a budete mít štěstí, pokud stihnete sepsat závět.

Tramvaj zastavila na Divadelním náměstí nedaleko paláce Jablonoňských. Rudnicki se zdvořile uklonil na rozloučenou a zamířil ke dveřím. Viktorie ho k jeho údivu následovala.

„Jak jdou obchody?“ zeptala se a zavěsila se do něj.

„Nic moc,“ odvětil neochotně. „Ale proč ta otázka? Mám pocit, že jsem se s tvými... přáteli už vyrovnal.“

„Ach, nemáš důvod se znepokojovat, ptám se výhradně sama za sebe,“ ujistila ho.

„Polovinu hotelu obsadili Němci a ubytovali tam štábní důstojníky. Žádný z nich pochopitelně neplatí.“

„A lékárna?“

„Taky žádná sláva, kvůli nedostatku *materie primy* jsem přišel o hodně klientů. Nejúčinnější léky bohužel tuhle složku vyžadují a momentálně nikdo nenavštěvuje enklávu.“

„Vždyť to není zakázané,“ podivila se dívka.

„V podstatě ne,“ přikývl Rudnicki. „Jenomže vydat se tam bez ochrany je sebevražda. Žel, varšavský generál-gubernátor, Jeho Excellence Hans von Beseler usoudil, že přístup do enklávy náleží pouze, cituji: ‚licencovaným členům gildy a jejich asistentům v počtu ne větším než tři‘.“

„Z jakého důvodu?“

„Bojí se,“ zašeptal alchymista. „Nikdo sice doteď nepřišel na způsob, jak *materii primu* ve větším měřítku využít vojensky, ale v budoucnu... kdo ví? Mohlo by to změnit výsledek války. Němci se hodně snaží, aby nezasahovali do práv, která dodržovali dokonce i Rusové, ale zároveň nechtějí riskovat.“

„Jdeš na úřad?“

Rudnicki odpověděl neartikulovaným zabručáním. Německé úřady už rok sídlily v paláci Jabłoňovských, který se nedávno stal i sídlem městské rady.

„Chtějí mě potrestat,“ vysvětlil, když si všiml dívčina tázavého pohledu. „Minulý týden jsem z hotelu vyrazil jednoho takového... Na první pohled obyčejný kapitán, jeden z vyšších důstojníků mu dovolil využívat svůj pokoj, ale ten kluk byl vzdálený příbuzný nějakého arciknížete nebo jiného hraběte. Takže mě zažalovali za sabotáž nařízení generál-gubernátora.“

„Co ti můžou udělat?“

„Co já vím?“ pokrčil Rudnicki rameny. „Bude fajn, když mi jen dají pokutu, protože mi klidně můžou i vzít hotel.“

„Děláš si legraci?“

„Ani náhodou!“ zavrtěl alchymista pochmurně hlavou.

„Třeba nebude tak zle, Beseler si Poláky snaží získat.“

„Asi ano, ale pochybuju, že by upřednostnil varšavského lékárníka před německým důstojníkem, který je navíc spřízněný s aristokracií.“

„Co budeš dělat, jestli ti seberou hotel?“

„Nevím. Doufám, že k nejhoršímu nedojde.“

Alchymista sáhl do kapsy pláště: výrazy strážců, hlídačích vchod, jasně naznačovaly, že dovnitř nepustí nikoho bez příslušných dokladů. Po chvíli voják s distinkcemi feldvébla naznačil Rudnickému pohybem ruky, že může projít.

„Počkám na tebe,“ oznámila Viktorie.

Poděkoval smutným úsměvem a otevřel masivní dveře. Po dvojitých schodech vedoucích vzhůru procházel nepřetržitý proud návštěvníků. Převažovali prostě oblečení civilové, i když nescházely ani vojenské uniformy. Rudnicki vyšel do prvního patra a rozhlédl se po chodbě. Kancelář číslo padesát sedm, referent Schlatze. Podle jména Němec. Inu, navzdory všemožným gestům činěným pro získání podpory občanů Varšavy bylo jasné, kdo tu vládne...

V protikladu k Rudnického očekávání, že se setká s někým, kdo připomíná vyschlého knihomola, byl Schlatze mladý, energický muž s přátelským vystupováním a bezchybnými manýry. Bohužel to v ničem nezměnilo obsah listu, který mu předal. *Herr* Rudnicki byl povinen do týdne opustit hotel i s personálem, budovu kompletně přebírala vojenská intendatura.

„Můžete se odvolat ke generál-gubernátorovi,“ prohlásil Schlatze spisovnou polštinou s téměř nepostřehnutelným německým přízvukem.

„A k čemu mi to bude?“ odvětil Rudnicki hořce. „I Rusové kradli mívají.“ odmlčel se, když mu došlo, s kým hovoří.

Úředník ale nevypadal, že by se ho to dotklo.

„Jeho Excellence má svázané ruce,“ informoval ho. „Neméně situace není beznadějná. Důstojník, který na vás podal stížnost, využil zrychleného procesu projednávání, který je u podobných záležitostí obvyklý. Navíc je vzdáleným příbuzným generála Ludendorffa, takže...“

„No jistě,“ přerušil ho alchymista. „Další příbuzný aristokracie z desátého kolena. V podobných chvílích by měl člověk chuť stát se socialistou!“

„Jakéhopak aristokrata! Ludendorff je syn drobného úředníka z Pomoranska. Jen se momentálně těší přízni Jeho Výsosti.“

Rudnicki se zamračil, zaujatý Schlatzeho tónem. Vypadalo to, že mu chce úředník sdělit něco mimo protokol.

„Co bych tedy měl udělat?“ zeptal se.

„Požádejte o audienci u generál-gubernátora,“ zopakoval Němec trpělivě.

„A co dál?“

„Jsem si jistý, že vám Jeho Excellence navrhne řešení onoho problému.“

„Skutečně? Pochybuji, že by si vůbec uvědomoval mou existenci. Soukromá audience? To určitě! Slyšel jsem, že adjutant arciknížete Josefa Ferdinanda čekal dva týdny, než si Jeho Excellence našla čas, aby ho přijala...“

„Adjutant toho šaška a hejska?“ odvětil Schlätze s opovržením. „Není divu! Ale to se vás netýká.“

Rudnicki si toho muže ještě jednou prohlédl. Díky Ankiczovu výcviku věděl, co má hledat: uvolněný, rovný postoj, obličej obrácený k partnerovi v hovoru, ale tělo natočené bokem, aby byl případnému úderu vystavený co nejmenší plochou, pravá ruka poblíž pasu. Schlätze gestikuloval jen levou...

„Pokud vy jste referent, tak já jsem baletka,“ prohlásil zamyšleně. „Co je tohle za hru?“

„Ujišťuji vás, že jsem něco jako referent, ovšem skutečně nikoli v tomto úřadu. Hra? Teď je všechno hra a my jsme figurkami na šachovnici...“

„Velmi hluboká myšlenka,“ ucedil alchymista ironicky. „A jednodušeji?“

„Kontaktujte prosím zítra kancelář Jeho Excellence. Garantuji vám, že vás generál-gubernátor přijme.“

Rudnicki na Němcovu úklonu odpověděl pokývnutím a zamířil k východu. Z vyhlídky na rozhovor s Beselerem neměl radost, bylo očividné, že od něj okupanti něco chtějí. Záležitost s hotelem byla v nejlepším případě marginální, v nejhorším pouze představovala způsob, jak upoutat pozornost nějakého Olafa Arnoldoviče, bývalého velmistra varšavské alchymistické gildy a – podle Anastáziiných slov – adepta. Aaano, situace se rozhodně komplikovala...

„Tak co?“ zeptala se Viktorie. „Jaké máš zprávy?“

Rudnicki jí v několika větách shrnul rozhovor s tajemným referentem.

„*Abteilung drei b*,“ prohlásila bez zaváhání.

„Co to znamená? Co je to za odbor?“

„Vojenská rozvědka,“ vysvětlila. „Začala se o tebe zajímat kaiserova vojenská tajná služba. Je s podivem, že až teď.“

Alchymista zatnul zuby, neslušelo se klít v přítomnosti dámy. Najednou mu záležitost s hotelem začala připadat málo důležitá.

„Co teď mám dělat?!“

„Pokud s tebou chtějí mluvit, nevypadá situace nejhůř.“

„Nemíchám se do politiky!“

„Někdy nemáme na vybranou,“ prohlásila Viktorie klidně. „Tak nebo tak, není proč se rozčilovat. Promluvíš si s Beselerem a potom uvidíme.“

„Uvidíme?“ zdůraznil Rudnicki. „Čím konkrétně jsem zaujal tvou pozornost? Anebo spíše pozornost nožovníků?“ dodal ztišeným hlasem.

„Pouze moji,“ ujistila ho a zahleděla se mu upřeně do očí. „Pokud mě nechceš vídat, řekni a já odejdu. Takže?!“ řekla ostře.

Rudnicki sklopil zrak jako první. Nezdálo se, že by dívka lhala, ale na druhou stranu do tohoto okamžiku nic nenavštědčovalo tomu, že by byl pro něžné pohlaví nějak atraktivní. A tady, prosím, takový zájem ze strany slečny Viktorie...

„Co ode mě chceš?“ zeptal se otevřeně. „Nemám peníze ani vliv, a rozhodně nedisponuji krásou filmového milovníka.“

„Dovol, abych tvé vzezření zhodnotila sama. Vliv? Podceňuješ se. Všichni jsou přesvědčení, že tvůj odchod z postu mistra gildy zničil Stříbrný zámek. Jste legendou, Olafe Arnoldoviči,“ dodala koketně.

„Chápu správně, že do mě chceš... společensky investovat, než ostatní dámy pochopí, jaký poklad přehlédly?“

„Něco takového,“ přikývla s předstíranou vážností. „Příjemně se s tebou povídá, ale už musím jít. Co kdybychom se zítra setkali? Mohli bychom se zamyslet nad Beselerovými požadavky.“

Alchymista přikývl: nebylo pochyb, že od něj generál-gubernátor něco chce, a dívka už nejednou dokázala, že mu může být ku prospěchu. Například když mu během útoku na hotel zachránila život. Aaano, se slečnou Viktorií je lepší žít ve shodě. Nu, a proč to skrývat, dívka byla neobyčejně atraktivní. Možná je to chyba, pomyslel si Rudnicki smutně, ale jsem jen muž a pohled na hezkou tvářičku je mi příjemný. A pokud jde o Viktorii, tak dokonce více než příjemný...

„Jistě, budu rád,“ prohlásil.

Generál Hans Hartwig von Beseler, korpulentní muž středního vzrůstu s naducanou tváří zdobenou furiantsky

nakrouceným knírem, nevypadal nijak hrozivě. Ničím nemaskovaná pleš a kruhy pod očima z únavy mu propůjčovaly lehce komický vzhled, ale Rudnicki se měl na pozoru: všeobecně se soudilo, že generál-gubernátor patří k nejkompetentnějším německým důstojníkům. Byl to právě on, kdo dobyl antverpskou a modlinskou pevnost, považované za jedny z nejsilnějších v Evropě.

Beslerovo chování ještě prohloubilo alchymistův neklid. Generál ho přivítal stiskem ruky a zdvořile počkal, dokud Rudnicki nezaujme místo v pohodlném, kůží čalouněném křesle. Pravda, generál-gubernátor měl pověst slušného člověka, němečtí nacionalisté ho dokonce obviňovali z přílišných sympatií k Polákům, ale bylo nepravděpodobné, že by za normálních okolností projevoval podobné ohledy vůči někomu, kdo se na společenském žebříčku nachází mnohem níže než on. Evidentně však okolnosti nebyly normální...

„Herr Rudnicki,“ začal generál přímo, „byl jsem zmocněn, abych vám vyřídil prosbu od vysoce postavené osobnosti...“

„Myslel jsem, že jde o můj hotel,“ skočil mu alchymista nervózně do řeči.

„Promluvíme si i o hotelu,“ uklidnil ho Besler. „Tato první záležitost je ale důležitější. Popravdě řečeno, mnohem důležitější.“

„Poslouchám, Excellence.“

„Jeho Výsost imperátor vši Rusi Mikuláš Druhý předal do mých rukou prosbu, aby vám bylo umožněno odcestovat do Petrohradu. Jak vyplývá z dopisu, souvisí to se zdravotním stavem následníka trůnu, careviče Alexeje. Jeho Výsost píše, že Alexej byl už dříve vaším pacientem a vy jste se tehdy zavázal ke konzultaci, pokud budete požádán...“ Besler se odmlčel, viditelně čekal na komentář.

„Ano,“ přikývl Rudnicki a polkl naprázdno. „Už jsem následníka trůnu léčil a slíbil jsem, že v případě zdravotních komplikací budu careviči k dispozici.“

„V tom případě chápu správně, že nebudeme diskutovat o tom, zda pojedete do Petrohradu, ale budeme se zabývat otázkou, kdy a jak, správně?“

„Samozřejmě, Excellence,“ zabručel alchymista.

„Nu, přiznám se vám, že jsem si dovolil tento problém konzultovat s generálním štábem i s Jeho Výsostí císařem Vilémem. Protože jsem věděl, že jste čestný člověk, ani na okamžik jsem nepochyboval, že svým závazkům dostojíte.“

Rudnicki poděkoval úklonou hlavy a s velkou námahou se ovládl, aby si nepovolil límec. Ještě včera byl obyčejný hoteliér – samozřejmě že měl potíže! – a dnes se stal pěšákem ve hře, jejíž pravidla neznal.

„Myslel jsem, že císařství vede s Ruskem válku,“ řekl nejistě.

„Vede,“ přikývl generál-gubernátor. „Ale samozřejmě nikoli s dětmi. Pochopitelně že ve válečných dobách umírají i civilové, včetně dětí, ale pouze v důsledku tragické shody okolností, nikoli úmyslným jednáním! Ale vraťme se k tématu: obdržíte speciální doklady, které vám umožní průjezd oblastí poblíž fronty, a po překročení frontové linie na vás bude čekat carův vyslanec, který vám zajistí bezpečí na ruském území.“

„Rozumím...“ zamumlal alchymista.

„Abychom uspíšili všechny formality, bude vás na cestě přes naše území doprovázet *Herr Schlätze*.“

„*Etot lže-činovnik?*!“ vyklouzlo Rudnickému mimovolně.

Jako většina obyvatel Varšavy se alchymista dokázal domluvit německy, ale ve vypjatých okamžicích si občas spletl jednoho okupanta s druhým a přešel do ruštiny.

Generálovy rty se zachvěly v zadržovaném úsměvu a prozradily tak, že důstojník cize znějícímu obratu porozuměl.

„*Ja... Herr Schlätze* je skutečně cosi jako úředník,“ přikývl. „Ale především je císařovým vyslancem, osobou

s obrovskými pravomocemi. Jeho přítomnost by vám měla naznačit, jakou váhu Jeho Výsost Vilém připisuje vaší misi. Ohledně odjezdu: budete připraven zítra? Zvláštní vlak bude přistaven přibližně v poledne.“

„Pokusím se.“

„Příliš vám nerozumím,“ svažtil Beseler obočí. „Pokud jde o hotel...“

„S veškerou úctou,“ přerušil ho Rudnicki podrážděně. „O hotel nejde! Nemám v úmyslu zneužívat situace. Jde o problém lékařské povahy.“

„A konkrétně?“

„Schází mi *materia prima*,“ informoval generála alchymista. „Charakter carovy prosby naznačuje, že je situace vážná. Samozřejmě předpokládám, že mi ji Rusové poskytnou, ale pokud bude nutný okamžitý zásah...“ Výmluvně rozpažil ruce. „Vytvoření léku spagyrickou metodou potrvá nejméně deset, možná několik desítek hodin.“

„*Ja, natürlich*,“ přikývl Beseler zamyšleně. „A kdybyste tu substanci obdržel hned teď? Kolik jí potřebujete?“

„Copak vím? Dva, možná tři loty. V gramech to bude...“

„To je jedno,“ skočil mu generál-gubernátor do řeči. „Dostanete všechno, co potřebujete, abyste vyrobil lék pro careviče. Jen co náš rozhovor skončí, můj adjutant vás odvede do skladu. A teď co se týče hotelu... Není to poprvé, co kapitán Hoffmann vyvolal nesmyslný poprask, což bylo také důvodem, proč byl už dvakrát přeložen k jiné jednotce. Je, jak říkáte vy, Poláci... prcina na zadku?“

„Osina v zadku,“ opravil ho Rudnicki s kamennou tváří.

„Ossina v zadku,“ zopakoval von Beseler zálibně. „Tak je to správně?“

„Vaše Excellence má vynikající přízvuk,“ pochválil ho alchymista.

„Předpokládám, že jste měl vážný důvod, abyste ho vyhodil.“

„Tvrdošíjně narušoval klid ostatních hostů. Cikánská kapela v pět hodin ráno už byla opravdu příliš.“

„Myslel jsem si to,“ prohlásil generál spokojeně. „V tom případě bude stačit, když vyslechnu ostatní důstojníky. Než se vrátíte, měla by být celá záležitost uzavřena a vy svůj hotel dostanete zpět. Bohužel se budete muset dočasně vystěhovat. Pochopte: předpisy.“

Rudnicki smutně přikývl.

„Kdo ho během mé nepřítomnosti bude řídit?“

„Kapitán Hoffmann se přihlásil jako kandidát, ovšem skutečnost, že je stranou sporu, mě vede k tomu, abych se přiklonil k odmítnutí této nabídky.“

„Rozhodně bych se přimlouval za to, aby mu byl svěřen dočasný dozor nad hotelem,“ řekl alchymista. „S ohledem na magická zabezpečení to vyžaduje hluboké znalosti. Znalosti, které kapitán jistojistě nemá. Proto předpokládám, že má nepřítomnost způsobí jisté... poruchy.“

„Jak silné poruchy?“ zeptal se Beseler přímo. „Nezapomínejte, prosím, že tam bydlí císařští důstojníci!“

„Nic nezvratného,“ ujistil ho Rudnicki.

„Nu, v tom případě dám kapitánovi šanci, aby se předvedl. A teď promiňte, mám povinnosti. *Herr* Rudnicki...“

„Excellence...“ uklonil se alchymista.

Z hotelu přivedená pokojská za kuchařčina bedlivého dohledu naservírovala čaj a sušenky, uklonila se a spěšně odešla ze salonu. Kuchařka, matrona mohutné postavy v bílé zástěře, jedna z nepočetných Rusek, které zůstaly ve Varšavě, s neklidem sledovala reakce stolovníků, dokud Rudnicki hlasitě nevyjádřil spokojenost. Ne že by ji předstíral: Tatána Olegovna Aristovová byla mistryní svého oboru, předtím sloužila u knížete Obolenšského.

„Všechno je vynikající jako obvykle!“ pochválil ji alchymista, když vyzkoušel hutný, rumem vonící zákusek.

„*Na zdarovie, rodimy!*“ rozzářila se kuchařka. „Tak já už půjdu.“

„Chová se k tobě celý personál takhle familiérně?“ zeptala se Viktorie s údivem.

„Ne, jen Taťána Olegovna,“ odpověděl Rudnicki suše. „Ale nijak zvlášť mi to nevadí, ona i Obolenškému říkala ‚zlatíčko‘.“

„Talentovaná žena,“ konstatovala dívka a natáhla se pro piškot politý čokoládou. „Jak se u tebe ocitla? Obolenškému přece během evakuace přistavili zvláštní vlak. Nemyslím, že by v něm nebylo dost místa.“

„Vrátila se do paláce pro kuchyňské náčiní, ukázalo se, že ho zapomněla sbalit, a mezitím se nad městem objevily německé zeppelin,“ vysvětlila Anastázie. „A vlak odjel. Ale máme k probrání důležitější věci – předtím jsi říkala, že pro nás máš nabídku, je to tak?“

Rudnicki kývl na lokaje a počkal, až muž zavře dveře. Jisté věci je lepší probírat bez přítomnosti cizích lidí.

„Takže?“ pobídl Viktorii.

„Jde o enklávu...“

Ankwicz, který do této chvíle o rozmluvu neprojevoval zájem, ostražitě zvedl hlavu. Šermíř už alchymistu delší dobu přemlouval k výpravě do enklávy, ale Rudnicki neochvějně odmítal.

„Ano?“

„Mohla bych se k vám připojit,“ navrhla Viktorie. „Měli bychom pak šanci vrátit se živí a zdraví. Nechtěl bys doplnit zásoby *materie primy*?“ dodala směrem k alchymistovi.

„Jaký máš ty zájem na výletu do enklávy?“ zeptal se Rudnicki nedůvěřivě.

„Knihovnu. Chtěla bych vejít do knihovny a vyjít odamtud vcelku. Víím, že tobě a Anastázii se to podařilo...“

Ankwicz energicky pokýval hlavou.

„Dává to smysl,“ řekl. „Vy a Anastázie byste se postarali o magickou stránku problému, já se slečnou Viktorií bychom se soustředili na fyzické hrozby.“

„Jistě! A po návratu by na nás u druhé strany zdi čekala lůza z celého města! Protože nejmíň rok neměli příležitost okrást žádného alchymistu!“

„Čekali by tam i moji lidé,“ odvětil šermíř. „Takže?“

Rudnicki si ztěžka povzdechl: výprava do enklávy se mu nijak zvlášť nelíbila, jenže provozování alchymie vyžadovalo vlastnictví *materie primy*. A když mu ještě ke všemu navzdory Beselerovým slibům seberou hotel? Anebo mu tam ubytují další důstojníky? Už současné příjmy sotva pokrývaly náklady.

„Sestřenko?“

Nikdo kromě Samarina nevěděl, kým je ve skutečnosti žena, vydávající se za alchymistovu příbuznou, a tak i Rudnicki veřejně udržoval verzi, která pro něj byla výhodná.

„No, je to zajímavá nabídka,“ přiznala Anastázie. „Zygmunte, jsi si jistý, že to ve dvou zvládnete?“

Další záhada, pomyslel si alchymista rozmrzele. Kdo ví, kdy se slečna Anastázie a Ankwicz sblížili natolik, aby se začali oslovovat křestními jmény. Ani jeden z nich přece neměl sklony k přátelení se s okolím.

„Samozřejmě, viděl jsem slečnu Viktorii v akci. Stejně jako pan Rudnicki,“ podotkl s lehkou ironií.

Alchymista nervózním gestem odsunul šálek a hněvivě se zamračil.

„Jak chcete!“ zavrčel. „Ale o podrobnostech si promluvíme až po mém návratu z Petrohradu. Dej Bůh, aby byl šťastný, protože minule jsem sotva vyvázl živý!“

„Nic ti nehrozí,“ ujistila ho Viktorie. „V téhle hře jsi pro obě strany příliš cennou figurou, než aby tě vystavili nebezpečí.“

„To určitě! Dokonce ani nevím, o co jde, protože jen těžko dokážu uvěřit kaiserovu náhlému záchvatu humanismu.“

„Dobře děláš. Němci na tom mají vlastní zájem,“ přikývla dívka. „Což ale na tvé situaci nic nemění.“

„Nesnáším, když mě někdo zatahuje do nejasných věcí.“ Viktorie se na něj zadívala s nefalšovaným údivem.

„Ty opravdu nevíš, o co jde?“ zeptala se.

„Opravdu! Co kdybys mi to osvětlila?“

„Věc je jasná, Němci chtějí uzavřít separátní mír s Ruskem a potom odvelet všechny síly na západ, aby rozhodli o osudu války,“ pronesla lhostejně.

„Rusové přece dostali strašlivě nařezáno.“

„Ano i ne. Skutečně prohráli několik důležitých bitev a museli ustoupit, ale skutečně ustoupit, ne utéct. Jejich armáda se nerozpadla a pořád může dělat potíže. Je mizerně vybavená, protože ruský průmysl nebyl na válku připravený, ale to se neustále zlepšuje. Kromě toho mohou Rusové doplnit u spojenců, co jim chybí. Naopak obrovské lidské rezervy řadí Rusy mezi hroživé protivníky.“

„Oni si vážně myslí, že car, dojatý postojem Němců, zahájí mírové rozhovory?“ ozvala se Anastázie s pochybami v hlase.

„Kdepak! Jde spíše o zachování komunikačních kanálů. Určitého... co já vím...? Pozitivního nastavení. Rusko je pořád příliš silné, než aby chtělo seriózně zvažovat stáhnutí se z války, ale další porážky to mohou změnit. A kdyby Němci slíbili navrácení zabraných území? Kdo ví?“

„Skvělé! Takže se mám stát kaiserovým neoficiálním ambasádorem?“ zabručel Rudnicki nespokojeně.

„Nepřeháněj, Rusové moc dobře vědí, že se do politiky nemícháš. Vážně ti nic nehrozí,“ zopakovala Viktorie. „No, možná ne po profesionální stránce...“

„Nechápu.“

„Víš, kdybys careviči nebyl schopný pomoci...“

„Jestli jde o hemofilii, zvládnou to.“

„Nemáš *materii primu*,“ prohlásila Anastázie. „Kdybychom zariskovali...“

Rudnicki ji zarazil prudkým gestem.

„Zariskovali? Ve třech anebo s nějakým pitomým kumpánem navíc? K smíchu! Znáám příjemnější způsoby, jak spáchat sebevraždu. A co se týče *materie primy*, ten problém už je vyřešen. Němci mi dali tři loty.“

„No prosím! To znamená, že jim na úspěchu mise opravdu záleží,“ ozvala se Viktorie rozvážně. „Zajímavé...“

„Nevidím na tom nic zajímavého. Budu muset pracovat celou noc, lék se sám nevyrobí.“

„Nezapomeň si vzít ty nové vizitky,“ připomněla Anastázie.

Alchymista s trpitelným výrazem přikývl.

„Co je to za vizitky?“ zajímala se Viktorie.

„Ukážu vám to,“ řekla Anastázie a vstala od stolu. „Stálo nás to obrovské množství papíru a měsíc experimentů, ale výsledný produkt dělá dojem.“

„Vizitky?“ podivila se dívka. „Se jménem a tituly? Nemohli jste je objednat v tiskárně?“

„Uvidíš sama,“ zabručel Rudnicki s rozpaky. „Na jednu stranu je to hloupost, na druhou to možná opravdu stálo za to...“

Anastázie se vrátila s nevelkým kovovým tácem, došla k Viktorii a pokynula k obdélníkovému kousku papíru.

„Není tu žádný text.“

„Dotkni se jí.“

Viktorie opatrným gestem přejela po kartičce. Na vizitce se objevila podkova s křížem na modrém pozadí a nad ní vzlétající jestřáb. Vzápětí erb zmizel a neviditelné pero vyleptalo ohněm alchymistovo jméno a příjmení. Nakonec se ze sněhobílého podkladu vynořilo slovo ADEPT a rozpadlo se do stovek vířících tvarů popírajících geometrii. Dívka se zachvěla a odvrátila zrak.

„Ještě chvílku a omdlela bych,“ vykotala ohromeně.
„Jak jste to udělali?“

„Nejde o nic velkého, stačila kapka Olafovy krve a slovo moci. Stejně, díky němuž celá Varšava viděla nad Královským zámekem polskou vlajku,“ vysvětlila Anastázie lhostejně.

„A ty divné vzory? Kolik slov jste se naučili? Byli jste přece v enklávě několikrát, než Rusové ustoupili.“

Anastázie výmluvným gestem nasměrovala otázku na alchymistu.

„Je to dost osobní věc. Dokonce bych řekl, že intimní,“ ucedil Rudnicki. „Takže promiň, ale tvou zvědavost neukojím.“

„Ale co ty vizitky? Proč k čertu potřebuješ něco takového? To je taky tajemství?“

„Ale kdepak!“ ujistila ji Anastázie. „Tohle není nic tajného. Při poslední návštěvě u carského dvora si Olaf nadělal dost nepřátel. Ti ho považovali za nicku, i když iritující, prostě za provinčního polského lékárníka. Jinými slovy za někoho, koho je snadné se zbavit. Tyhle vizitky jim mají dát najevo, že ve svém odhadu udělali chybu. Chybu, která je může přijít draho...“

„A když to uvidí někdo zasvěcený? Jiný adept? Neodhalí ten trik?“

„Trik?“ Anastázie si opovržlivě odfrkla. „Žádný z těch šarlatánů tohle nezopakuje! Jiný adept? Nedělej si legraci! Víš, kolik bláznů se snažilo dostat se do knihovny? Všichni se chtějí stát nadlidmi.“

„Máš na mysli ty paměti?“

„Jistě, jde mi o Klujevovu knihu.“

Rudnicki si pobaveně odkašlal: příběh *gospodina* Klujeva už rok představoval potravu pro tisk, srovnatelnou se zprávami z fronty. Během jedné z výprav do enklávy Klujev, obyčejný moskevský alchymista, náhodou narazil

na knihovnu, a co je důležitější, přežil. Slovo moci, které se naučil, mu umožňovalo působit na psychiku lidí ve svém okolí, čehož také okamžitě využil, když ze stoličných bank vyždímal absurdně vysoké a ničím nezajištěné úvěry, a také si získal přízeň místních krás. Selanku – Klujev si žil doslova jako sultán – ukončil žárlivý manžel jedné z krás, kterou alchymista svedl, když do sokova srdce umístil několik gramů olova. Jenže dotyčný už mezitím stačil vydat své paměti.

Anastázie měla pravdu, Klujevův případ více než cokoliv jiného – vysoce specializované disputace o významu enkláv nevyjímaje – nalákal ostatní k návštěvám knihoven. Navzdory děsivé bilanci – většina odvážlivců umírala, když se seznamovala se symboly, další zemřeli vzápětí poté, když se nedokázali ovládnout a pořád dokola používali nově poznané znaky – bylo stále dost dobrovolníků.

„A co já?“ zeptala se Viktorie tiše. „Přežiju to?“

„Nikdo, kdo vejde do knihovny, nemá stoprocentní jistotu,“ odvětil Rudnicki bez okolků. „Ale my se o tebe postaráme. Rozhodně máš velkou šanci.“

Viktorie ho pobídla gestem, aby pokračoval, ale alchymista rázně zavrtěl hlavou.

„Zase jedna z těch věcí, o kterých se s nezasvěcenými nemluví?“ řekla znechuceně.

„Něco takového. A teď promiň, musím se vrátit do práce.“

„V tom případě se uvidíme, až se vrátíš.“

„Počkat!“ vmísil se do hovoru Ankwicz. „Co bude s hostem? Opravdu ho Němcům odevzdáte bez boje?“

„To úplně ne. Především mám Beselerovo slovo, že než se vrátím z Petrohradu, celou záležitost vyřídím...“

„Můžu odejít,“ navrhla Viktorie, když si všimla, jak se alchymista tváří.

„Není třeba,“ mávl Rudnicki rukou. „Nebudeš přece donášet Hoffmannovi.“

„Děkuji za důvěru, dobrodinče!“

„To je jedno. Zítra ráno musí veškerý personál opustit hotel,“ přikázal alchymista a obrátil se na Ankwicze. „Zařídíte to. Já se mezitím postarám, aby Němci svého rozhodnutí litovali.“

„Jakým způsobem?“ pozvedl šermíř obočí.

„No... Umístil jsem na pár míst jistý symbol. Struktura začne účinkovat až za několik dnů a bude mít dosah na celou budovu. V podstatě je neškodná, ale můžou se objevit jisté zajímavé důsledky.“

„Jaké konkrétně?“

„Nadměrné uvolnění. Neustálá ospalost a nechůť pracovat, zeslábnutí svalů včetně kosterních, a dokonce...“

„Jakých svalů, k čertu?! Nezapomeň, že ne každý je tady lékař,“ vyštěkla Viktorie podrážděně.

„Jde o svaly umožňující pohyb a udržení vzpřímené pozice. Krátce řečeno, hoteloví hosté můžou zničehonic zakopnout o vlastní nohy, začít slintat nebo se znečistit jako malé děti.“

Ankwiczovy rty se zachvěly zadržovaným smíchem, ale nakonec se muž rozchechtal na celé kolo.

„Ten nápad se mi líbí!“ zvolal. „A ti němečtí štábní důstojníci! Vydržel to u Verdunu, nezvládl to v hotelu Azyl“,“ pronesl s jízlivým potěšením.

Ankwicz měl specifický smysl pro humor. Rudnicki si bezradně povzdechl a doprovodil Viktorii k východu. Je nejvyšší čas začít se zabývat lékem pro careviče, pomyslel si. Protože pokud ten prostředek nezabere, nepomůžou mi žádné, třebaš seberaťfinovanější vizitky...

Alchymista se sklonil nad mohutnou retortu a strhl látku zakrývající nádobu. Homunkulus s blaženým výrazem

v obličejí plaval v červeném víně dochuceném elixírem z mandragory. Vzápětí otevřel oči a černé, nelidské zorničky, o několik tónů tmavší než antracit, se střetly s Rudnického pohledem.

„Táta!“ vykřikl a posadil se. „Táta!“

Nádoba, rozkývaná hybridovým rychlým pohybem, se nebezpečně zakývala.

„Klid!“ přikázal alchymista hněvivě.

„Já hodný!“ prohlásil tvor okamžitě. „Jezdíme?“ zeptal se s nadějí v hlase.

Z neznámých příčin hybrida neskutečně vzrušovaly jakékoli cesty. Obzvlášť jízda vlakem. Rudnicki se několikrát přistihl při myšlence, že homunkulus chováním připomíná několikaleté dítě. Tedy, možná s jedinou výjimkou: tohle dítě ještě raději zabíjelo, než cestovalo...

„Odjíždíme,“ opravil ho alchymista automaticky.

„Odježdíme?“

„Ano.“

Rudnicki postavil na stůl nevelkou lahvičku pokrytou magickými symboly a obrátil se k retortě zády. Z nějakého důvodu nesnášel okamžik, kdy se homunkulus přesouval do menší nádoby. Proces trval pouhý okamžik a byl téměř neviditelný – jen lehké zavlnění vzduchu, a kdyby člověk mrkl, ničeho by si nevšiml.

Vzduch zavoněl ozónem a alchymista schoval lahvičku do zvláštního váčku u pasu. Přestože ho všichni uklidňovali, raději se o své bezpečí postará sám.

Rudnicki se bolestně zašklebil, když uslyšel klakson. Schlatze byl evidentně netrpělivý. Němec na něj čekal za volantem nejnovějšího modelu Mercedesu. Automobil byl vybavený nejen pohodlnými sedačkami a stahovací střechou, ale dokonce i elektrickými reflektory. Vůz údajně dokázal vyvinout rychlost více než sto kilometrů za hodinu, i když zrovna tomu alchymista příliš nevěřil. Hromada

železa, pohybující se rychleji než dostihový kůň? I ten by se tomu zařehťal...

„Vidím, že se netaháte s žádnými zavazadly,“ prohlásil Němec, když si pohledem změřil alchymistův malý kufřík a příruční lékařskou brašnu. „Určitě jste vzal všechny potřebné léky?“

„Určitě,“ odvětil Rudnicki suše.

„Takže můžeme jet na nádraží?“

„Máme ještě trochu času, chtěl bych na chvíli zajít do hotelu.“

„Jak si přejete,“ pokrčil Schlatze rameny.

Rudnicki se rozhlédl: v hale se shromáždili téměř všichni hoteloví hosté, včetně německých důstojníků. Nebylo divu, když majitel slíbil pití zdarma...

„Vážení přítomní,“ začal Rudnicki bez okolků, „dnes se setkáváme naposledy, od zítřka hotel dočasně přechází pod správu německých úřadů. Proto se cítím povinen vás varovat, že vám během své nepřítomnosti nemohu garantovat náležitý komfort. Doporučil bych vám tedy okamžité opuštění ‚Azylu‘. Jako majitel se vám za tyto potíže velmi omlouvám a coby odškodnění vás zbavuji povinnosti veškerých plateb, bez ohledu na čas, který jste v hotelu strávili. Doufám, že mi bude potěšením hostit vás v budoucnu,“ dokončil s lehkou úklonou.

Jak předpokládal, jeho proslov vyvolal neklid dokonce i u německých důstojníků.

„Co znamená ta divná poznámka ohledně komfortu?“ ucedil skrz zuby plukovník von Trosch.

Mohutný muž s křížem řádu Pour le Mérite na uniformě a s monoklem v oku vypadal jako archetyp pruského důstojníka-aristokrata.

„Zabezpečení objektu tohoto typu vyžaduje hluboké znalosti,“ vysvětlil Rudnicki chladně. „Specializované znalosti. A podle toho, co je mi známo, bude do funkce dočasného správce jmenován kapitán Hoffmann.“

Němec se zašklebil, jako by kousl do citrónu, a ani ostatní důstojníci nevypadali nijak nadšeně: s ohledem na kastovní solidaritu nepřipadala otevřená kritika v úvahu, ale všichni už Hoffmanna stačili poznat a věděli, co je Ludendorffův svěřenec zač.

„Někdo hovořil o mně?“

Kapitán Gregor Hoffmann nemohl mít víc než pětadvacet let. Afektované chování mělo za následek, že připomínal mizerného herce, který měl hrát důstojníka, a dojem zesilovala i nedopnutá uniforma, absence jakýchkoli vyznamenání na hrudi a naducané růžové tváře bez nejen vojenských, ale i buršáckých vrásek.

Von Trosch si ho změřil znechuceným pohledem a znovu se obrátil na Rudnického.

„Jak velký diskomfort máte na mysli?“

„Nic, co by mohlo ohrozit život nebo zdraví,“ ujistil ho alchymista okamžitě. „A ne hned. Bohužel magická zabezpečení, která tento hotel chrání, vyžadují čas od času úpravy.“ Bezradně rozpažil ruce.

„A vy byste nemohl...“

„Je mi líto, jsem nucen vydat se do Petrohradu,“ skočil mu Rudnicki do řeči. „Za hodinu mi odjíždí vlak.“

„Do Petrohradu?! To je zrada! Ve jménu císaře vás zatýkám!“ zaječel Hoffmann a nervózně zašátral k pozdrvu u pasu.

Von Trosch ho železným sevřením popadl za zápěstí a donutil ho pustit rukojeť pistole.

„Mlč, usmrkanče, neskákej starším do řeči!“ zavrčel.

Několik důstojníků se nenápadně přesunulo k vyvádějícímu mladíkovi.

Rudnicki se mimovolně rozesmál: obklopený důstojníky vypadal Hoffmann jako prasátko, které nečekaně narazilo na smečku prošedivělých, šrámy pokrytých a smrtelně nebezpečných vlků.

„Řekl jsem něco zábavného?“ zeptal se klamně mírným tónem plukovník.

„Mnohokrát prosím za prominutí,“ dostal ze sebe alchymista, zatímco si otíral slzy. „Vy ne... Odpusťte, prosím, nervy.“

„Tak o co jde?“

„Pra... prasátko a vlci,“ vykoktal Rudnicki a ukázal na Hoffmanna.

Von Trosch vypadal na okamžik zmateně, ale po chvíli se mu v očích objevil záblesk pochopení a po krátkém, hrdinském boji Němec vybuchl nezadržovaným smíchem. Vzápětí se k němu přidali i další důstojníci.

„To je nepřípustné! Já... Žádám satisfakci!“ ozval se Hoffmannův pištivý hlas.

Rudnicki zvedl ruku a k jeho údivu vřava utichla, jako když řízne nožem.

„Kdyby se někdo cítil mým chováním uražen, poskytnu mu satisfakci po návratu,“ oznámil alchymista a hodil na stůl vizitku.

„Jen tak, ze zvědavosti, za jakým účelem se vydáváte do Petrohradu?“

Ve von Troschově hlase nebyla agresivita, a dokonce ani naléhavost, ruce měl plukovník založené za zády, ale alchymista přesto ucítil, jak mu vyschlo v ústech.

„Myslím, že můj společník to vysvětlí lépe,“ zamumlal.

Schlatze přešel k důstojníkovi a podal mu dokument s dobře viditelnou pečeti, představující černou císařskou orlici.

„Na rozkaz Jeho Výsosti!“ řekl krátce.

Ve von Troschově obličejí se objevil údiv. Plukovník si papír několikrát prostudoval a nakonec se uctivě uklonil.

„Uspokojil jsem vaši zvědavost?“ ujistil se Schlatze.

„Naprosto, hrabě!“ odpověděl důstojník. „Přeji vám hodně štěstí.“

„Někteří ho budou velmi potřebovat!“ prohlásil vyzývavě Hoffmann, který získal ztracenou sebejistotu.

Mladík zvedl alchymistovu vizitku a sevřel ji prsty, zřejmě měl v úmyslu ji pohrdavě zmačkat. Nečekaně pobledl, zdálo se, že mu oči vypadnou z důlků, a nakonec se zhroutil na podlahu jako pytel cementu.

„Jak máme s takovými vojáky vyhrát válku?“ povzdechl si plukovník trpitelsky. „Zvedněte ho!“ přikázal. „Musíme toho obránce *Vaterlandu* nějak probrat, za hotelem jsem viděl požární bazén...“

Schlatze výmluvným gestem ukázal na hodinky, a tak se Rudnicki neochotně vydal k východu. Musel se smířit s myšlenkou, že už mu hotel nepatří. Navzdory Beselero-vým slibům si alchymista uvědomoval, že ho získá zpátky pouze v případě, když budou Němci s výsledkem jeho mise spokojení.

Kola vlaku klapala v monotónním rytmu a luxusně zařízený vagon poskytoval veškeré pohodlí, ale Rudnicki nedokázal usnout ani upadnout do apatie, obvyklé pro cestu vlakem. Možná za to mohly zvuky hemžení vojáků nebo ozvěny polohlasně vedených rozhovorů: za dveřmi hlídkovali důstojníci císařské gardy. Všichni urostlí, po zuby ozbrojení, s bojovými zkušenostmi, které nešlo přehlédnout. Povinnost zajištění bezpečí Olafu Rudnickému byla zjevně brána s veškerou vážností. Ale před kým ho měli kaiserovi gardisté střežit? Před Rusy přece ne.

Alchymista se obrátil na druhý bok, po chvíli přemýšlel, rozsvítil lampičku nad lůžkem a opatrně sáhl do tašky.

Třeba mu čtení pomůže, aby se uvolnil. Předvídavě si vzal na cestu román Andrzeje Struga, o kterém se v literárních novinách poslední dobou hodně psalo.

„Nemůžete spát?“ ozval se Schlatze.

„Nemůžu,“ přiznal Rudnicki.

„Tak co kdybychom si popovídali? Co bylo na té vizitce? Jed?“

„Nic takového!“

„Tak proč Hoffmann omdlel jako nervózní slečinka?“

Alchymista se pokusil zahlédnout obličej svého spolence, ale Schlatze se držel z dosahu světla. V hlase kupodivu neměl odsudek, jen chladný zájem.

„Podívejte se sám. Prosím,“ navrhl a podal mu vizitku.

Schlatze rozsvítil svou lampičku a opatrně vzal kousek kartonu do prstů. Na čele se mu objevily kapky potu, ale zrak odvrátil až po nějaké chvíli.

„Impozantní! Kam jsem dal rozum? Mělo mi dojít hned, že nejste jen obyčejný alchymista. Ostatně, těch je dost i v Rusku. Co znamená ten výraz? Kdo je to adept? Kolik znáte takových, jako jste vy?“

Otázky padaly rychlostí kulometné palby, bylo poznat, že je Schlatze opravdu otřesený.

„Odpověď za odpověď,“ odvětil Rudnicki.

„Ano?“

„Proč ta bezpečnostní opatření, když se momentálně těším přízni jak u kaisera, tak u cara?“

Schlatze sevřel rty a jeho pravá ruka zmizela z kruhu světla, když muž sáhl pod polštář. Alchymista by se vsadil, že tam agent má zbraň. To nervózní gesto se ani trochu nehodilo k úsudku, který si Rudnicki o Němci udělal.

„Takže?“ pobídl ho.

„Není to tak jednoduché. Kromě států angažovaných v konfliktu existuje ještě mnoho dalších, menších hráčů.“

„Raději bez těch šachových analogií,“ požádal Rudnicki.

„Jenže tohle je velmi přesný popis situace,“ ohradil se Schlatze. „Všichni si mysleli, že válka potrvá v nejhorším případě několik měsíců, ale ona se zatím táhne už druhý rok a vítězství je stále mimo dosah kterékoli ze stran. V této situaci se aktivizovaly všemožné zájmové skupiny, většinou zůstávající na politickém okraji a bez společenské podpory. Teď mají argument, který jim může získat stoupence: okamžité přerušení vojenských akcí. Nakonec z nastalé situace obviní panovníka a úřady. Ta obvinění budou získávat čím dál větší ohlas...“

„Nikoli přece bezdůvodně,“ konstatoval Rudnicki.

Němec odbyl argument mávnutím ruky.

„Nebudte jako dítě!“ zavrčel. „Jde jim výhradně o moc. Jenže na rozdíl od současných rozhodujících sil si nebudou dělat hlavu s morálkou, právními principy ani obyčejnou slušností. Věřte mi, tohle je úplně jiná kvalita.“

„Co z toho vyplývá?“

„Část z nich si myslí, že stačí počkat a narůstající nespokojenost způsobená nerozhodným stavem na bojištích a zhoršujícími se životními podmínkami způsobí, že lidé podpoří ty, kdo slíbí, že tohle krvavé dobrodružství ukončí. A oni samozřejmě naslibují cokoli, aby se dostali k moci. Jiní ale bohužel zastávají názor, že změny je možné uspíšit.“

„Krvavé dobrodružství?“ zopakoval alchymista udiveně. „Myslel jsem, že vy coby císařův zmocněnec...“

„... budu méně kritický k tomu, co se děje?“ dokončil Schlatze ironicky. „Nejsem pitomec, *Herr* Rudnicki! A věřte mi, nikdo nechtěl taková jatka. Realita nám přerostla přes hlavu. Oběma stranám,“ dodal důrazně.

„No dobrá. Co ti ,netrpěliví‘?“

„Ještě před pár lety by měli jen malé šance, ale teď, se vší tou magií, alchymií a prvotní hmotou...“

„Takže se obáváte atentátu?“

„Tak nějak,“ odvětil Němec neochotně. „Ale dost už o tom! Nemám pravomoc sdělovat některé informace.“

Rudnicki přikývl a zavrtěl se na lůžku.

„Teď jsem na řadě já,“ připomněl Schlatze.

„Poslouchám.“

„Kdo je to adept?“

„Je to někdo, kdo se naučil magický symbol a jemu odpovídající zvuk a dokáže ho používat,“ vysvětlil alchymista stručně.

„Ty informace se získávají v knihovnách?“

„Jistě.“

„Je možné naučit se několik symbolů? Tedy naučit se je a přežít?“

„Slyšel jsem o podobných případech,“ přiznal Rudnicki neochotně.

„Kolik symbolů umíte vy?“

„To vám neřeknu.“

Schlatze do alchymisty zabodl pohled. Rudnicki pochopil, že předchozí otázky byly pouze předehrrou, možná testem pravdomluvnosti. Otázka, na kterou chtěl dostat odpověď, měla padnout až teď.

„A ty bytosti z enkláv? Opravdu je možné se s nimi domluvit? Anebo je kontrolovat? Během ruské okupace došlo ve Varšavě k jistým incidentům...“

„Ano i ne. Opravdu existují jisté magické postupy, ale jejich účinnost bych přirovnal k pokusu svázat tygra v situaci, kdy se provaz trhá před očima.“

„A homunkulové? Opravdu...“

Alchymista umlčel Němce pohybem ruky.

„Myslím, že jsme si kvit,“ prohlásil klidně.

Schlatze zatnul zuby, ale vzápětí neochotně přikývl.

„Tak dobrá,“ řekl. „Nicméně: uvědomujete si, že bychom uvítali vaši spolupráci? V každém ohledu, nejen materiální. Také pokud jde o bezpečnost. Protože dříve nebo později

někoho napadne využít vaše vědomosti třeba i proti vaší vůli...”

Rudnicki cítil, jak mu podél páteře naskakuje husí kůže, ale vzápětí ji nahradil obrovský, dech vyrazející vztek.

„To není nic nového,“ ucedil, zatímco se snažil ovládnout. „Ještě v době, kdy Varšavu okupovali Rusové, mě několik osob chtělo přinutit k tomu či onomu, anebo mě dokonce zabít. Ale víte co, Schlatze, nebo jak se vlastně jmenujete? Všichni, kdo se o něco takového pokusili, zjistili, že je to hodně špatný nápad. Jenže už bylo pozdě. A pro většinu z nich to byl poslední omyl.“

Rudnicki se obával, že se mu zachvěje hlas – ostatně mluvil s císařovým vyslancem –, ale právě naopak, slyšel v něm jen hrozbu podepřenou zvláštním tónem, lámajícím vůli. Jako by v sobě každá vyslovená fráze nesla ozvěnu slov moci, poznanych v knihovně.

„Já... Přestaňte, prosím! Pochopil jsem! Prosím...”

Alchymista udiveně zamrkal. Schlatze si roztřesenýma rukama zakryl obličej, jeho kůže získala odstín bílého porcelánu a na čele a skráních mu prudce začaly pulzovat šedomodré žíly. Něco takového nebylo možné předstírat, Němec byl na prahu mdlob.

„Omlouvám se,“ zamumlal. „Už nebudu. Lehněte si, prosím.“

Schlatze poslušně vykonal příkaz a alchymista zhasl. Ani on se necítil nejlépe, srdce mu bušilo v hrudi jako po velké námaze a šumění v uších téměř přehlušovalo zvuky jízdy. Usnul, sotva položil hlavu na polštář.

K výměně došlo v Dźwińsku, dřívějším Dyneburgu. Schlatze se s Rudnickým chladně rozloučil a s viditelnou úlevou ho svěřil do péče Rusům. Nebylo pochyb, že už se Němec

vzpamatoval, a také bylo jasné, že alchymistovi nedokáže odpustit poslední rozhovor. Ještě jeden nepřítel, jako by těch ostatních bylo málo. Jste rozený diplomat, Olafe Arnoldoviči, pomyslel si alchymista nevesele.

Esportovali ho do jiného, od pohledu mnohem méně luxusního vlaku, ale naštěstí skoro okamžitě mezi ruskými vojáky zahlédl známý obličej. Matuškin se skoro nezměnil, jen na důstojnických výložkách se mu objevily hvězdičky znamenající podplukovnickou hodnost a únava v očích naznačovala, že poslední rok nepatřil k nejsnadnějším.

Přivítali se srdečným stiskem ruky, načež Matuškin odvedl Rudnického do pohodlného, i když nijak zvlášť přepychově zařízeného štábního vagonu.

„Buďte tu jako doma,“ pozval ho k bohatě prostřenému stolu.

„Jak se daří?“ zeptal se alchymista a nabídl si šunku.

„Všichni zdraví,“ ujistil ho Matuškin. „Sašku nedávno odvolali z fronty, přidělili ho ke štábu generála Alexejeva. Před týdnem jsem se viděl s Baturinem, ten klacek už je plukovník.“

„A co Marie Pavlovna?“

„Pokud je mi známo, je všechno v pořádku, ale víte sám, že tohle není moje společenská příčka. Slyšel jsem, že kněžna září v Petrohradu.“

„Vidím, že jizva skoro zmizela.“

„Ano, díky vašim lékům,“ odpověděl důstojník s vděčností.

Rudnicki odbyl poděkování mávnutím ruky a nekoментoval ani skutečnost, že když se Matuškin zmínil o Samarinovi, použil jeho jméno, nikoli titul nebo hodnost. Společné válčení lidi sbližuje a Matuškinovo bleskové povýšení – ještě před rokem byl kapitánem – svědčilo o tom, že umí chytit šanci za pačesy.

„Co carevič? Proč mě pozvali?“

„Neznám podrobnosti, ale není to dobré. Léky, které jste mu nechal, neúčinkují, což je o to divnější, že dlouhou dobu

bleskově likvidovaly veškeré důsledky hemofilie. Následník trůnu neustále trpí krvácením do svalů a kostí.“

„Jak často?“

„Jednou dvakrát týdně.“

Rudnicki se kousl do rtu. Bylo to zarážející. Podobné záchvaty se vyskytly už dřív, ale s mnohem menší četností, a on přece opustil careviče v dobrém zdravotním stavu. Za celý rok devatenáct set patnáct prodělal Alex větší krvácení jen jednou. Něco se muselo stát... ale co? Určitě nešlo o zanedbání, chlapec nebyl jen miláčkem svých rodičů, ale také následníkem trůnu. Nemožné.

„Uvidíte na místě,“ řekl Matuškin jakoby v odpověď na alchymistovy myšlenky. „Tady stejně nic nevymyslíme.“

„A ten šarlatán, jakže se to jmenuje? Rasputin? Prý byl dříve schopný zastavit carevičovy záchvaty.“

„To je pravda, ale už několik měsíců je dokáže jen mírnit. Chlapec velmi trpí,“ dodal tišeji.

„Ale co se stalo?!“ vybuchl Rudnicki. „Skoro rok jsem od dvora dostával informace, že je následníkovi trůnu líp. Car mě dokonce požádal o zaslání dalších léků, přestože ty, které jsem mu předtím nechal, by vystačily na hezkých pár let.“

„Nemám tušení.“ Důstojník bezradně rozpažil ruce. „Vím, že povolali lékaře z celého světa, dva dokonce přijeli z Ameriky. Tedy ze Spojených států,“ upřesnil. „A nic. Ničeho nedosáhli. Ani oni, ani *jurodivi* všeho druhu. Možná jste poslední nadějí monarchie, Olaf Arnoldoviči,“ řekl se smrtelnou vážností v hlase.

„*Jurodivi*?! Máte na mysli ty šílence?“

„Carský pár je velmi... nábožensky založený. Tihle lidé byli hosty u dvora už dříve. Bohužel, jejich modlitby stejně nepomohly.“

Alchymista se silou vůle zdržel pokračování v tématu, Matuškin by kritiku cara určitě nepřijal dobře.

„A jak vypadá situace u dvora?“

„Nemám tušení, nebývám tam, je to na mě moc vysoko.“

„Ptám se na postoj celé aristokracie. Co můžu očekávat? Pamatujete si, jak komentovali mou poslední návštěvu?“

„Aha, o tohle jde...“

„Jistě. Takže? Rád bych věděl, jestli budu muset chodit otočený zády ke stěně.“

„Těžko můžu cokoli garantovat, tím spíše, že tohle nejsou mé sféry, ale z toho, co říkal Saška, vyplývá, že vaše situace není nejhorší. Dokonce i největší fanatici počkají na výsledky léčby, protože carevič je momentálně jedinou zárukou pokračování monarchie. Určitě si vás nezamilují ani v případě, že budete mít úspěch, ale přinejmenším se zdrží nepřátelského jednání. Liberálové a část umírněných jsou na vaší straně, protože jste předtím zahanbil Rasputina, což je asi nejnenáviděnější člověk u dvora. Pokud pomůžete následníkovi trůnu, stanete se jejich idolem a nebudete schopný ubránit se projevům vděčnosti.“

„Máte na mysli finanční odměny?“

„Kdepak! Spíše hejna mladých i ne úplně mladých aristokrátů, které vám za carevičovo uzdravení budou chtít poděkovat osobně,“ vysvětlil Matuškin s šelmovským zábleskem v oku. „Já bych to bral jako dodatečnou motivaci. Ostatně, peníze nejsou to nejdůležitější...“

Rudnicki obrátil oči v sloup, ale zdržel se komentáře. Matuškin se opravdu příliš nezměnil: jeho varšavské milostné avantýry se staly legendárními.

„Vodka?“ navrhl důstojník.

Alchymista zaskočeně zamrkal, když spatřil ojíňenou karafu, která se kdovíodkud objevila na stole.

„Není vhodné hovořit s carem v alkoholovém opojení,“ pronesl opatrně.

„Do Petrohradu je to ještě přes pět set verst,“ informoval ho Matuškin nedbale. „Dojedeme tam až zítra ráno. Tak co, Olafe Arnoldoviči? Dáme si po jedné?“

Rudnicki mávl rukou v souhlasném gestu. Potřebuju něco na nervy, pomyslel si.

Rudnicki vyšel na chodbu a prudkým trhnutím otevřel okno. Mrholilo. Vlhký vzduch příjemně chladil tělo a trochu tlumil tepání ve spáncích. Bohužel rozhodnutí, aby se napil vodky s důstojníkem, který se vracel z fronty, bylo jednoznačně chybné. Navíc po druhé, nebo možná třetí karafě se alchymista nechal zatáhnout do smršťe připitků, které pronášeli na počest historicky zasloužilých polských a ruských osobností.

Vrátil se do kupé a ztěžka dosedl k rozhrabané brašně s medikamenty. Nezvládnou to, budu muset ten prostředek použít, pomyslel si, když se zadíval na zlověstně se lesknoucí flakon. V tomhle stavu nemůžu vyšetřovat careviče.

Vrzly dveře a na prahu se objevil Matuškin, držící v ruce až po okraj naplněný korbek.

„Vypij to,“ přikázal, když postavil nádobu na stůl.

Alchymista vztekem zatnul zuby: Rus vypadal odpočatě, jako by prospal celou noc. A zdálo se, že už si tykají...

„Co to je?!“ zavrčel nezdvořile.

„Chlebový kvas. Myslím, že ti neuškodí. Asi jsi to trochu přehnal s vodkou.“

„A to říká kdo?“

„Já si nestěžuju,“ konstatoval důstojník. „I když mám o některých připitcích jisté pochybnosti. Nikdy jsem nevynikal v dějepisu, ale mám pocit, že králů jménem Zikmund jste neměli víc než tři. Zatímco my jsme si připili i na Zikmunda Pátého...“

Alchymista bezradně zasténal a promnul si spánky.

„Nepamatuju si to,“ zamumlal.

Odzátkoval ampulku a spolkl kalnou tekutinu. Pak ho nějakou dobu trápily mdloby a třesavka.

„Co to je?“ zajímal se Matuškin.

„Lék na kocovinu.“

„Děláš si legraci?“

„Vypadám snad jako vtipálek?“

„Účinkuje to?“

„Jistě, ale je to hnusné. No, a má to vedlejší účinky.“

„Jaké?“

„Čtyřicet hodin po požití nesmíš pít alkohol. Ani kapku.“

„Jinak co?“

„Jinak začneš zvracet dál, než dohlédneš,“ odvětil Rudnicki netrpělivě. „Celé hodiny.“

„Nepříjemné,“ souhlasil Rus. „Ale přesto...“

„Co?“

„Máš ještě trochu toho přípravku?“

Alchymista sáhl do brašny a podal důstojníkovi několik flakonků.

„Tady máš!“ zabručel. „Na zdraví! A teď promiň, musím se dát trochu dohromady.“

„Máme ještě hodinu,“ řekl Matuškin. „Nechal jsem ti připravit koupel a vyžehlit oblečení. Stihneme to.“

Rudnicki pomalu přikývl a s námahou vstal z kanape. Bolest hlavy trochu ustoupila, ale pořád se cítil slabě jako po dlouhé nemoci.

„Děkuju,“ řekl vděčně. „Horká koupel by mě měla postavit na nohy.“

„Hlavně se nezkoušej oholit sám,“ varoval ho Rus. „Udělá to můj ordonanc. V civilu byl holič,“ dodal na vysvětlenou. „*Naše vam počtienije, s kistočkoj, s palcem dieviat, s ogurcom pietnacat,*“ zvolal zpěvně v povedené nápodobě pouličních lazebníků.

Alchymista se mimovolně rozesmál – hlava ho pořád bolela – a zamířil do vagonu s koupelnou.

Sankt-Petěrburg – Varšavské nádraží se od doby Rudnického posledního pobytu příliš nezměnilo, jen k němu byla přivedena tramvajová linka a na nástupištích se místo zámožně oblečených cestujících objevili vojáci – zranění i jedoucí na dovolenou. Inu, válka. Dříve byla většina vagonů na trase Varšava–Petrohrad určena pro cestující první třídou.

Alchymista se nervózně rozhlédl a ještě jednou se podíval na tabulku s číslem nástupiště. Všechno bylo zdánlivě v pořádku, ale přesto nikde neviděl důstojníka, který ho měl doprovázet na cestě do Carského sela. Vlak s Matuškinem a dočasnou eskortou mezitím odjel do dále.

Rudnicki došel k nejbližší lavičce a položil na ni zavazadla, ale sám se neposadil, máje na paměti Ankwiczův výcvik. Je mnohem snadnější překvapivě zaútočit na sedícího než stojícího protivníka. Ale kde je ta eskorta? Že by Rusové podcenili hrozbu? Anebo že by někdo schválně eskortu odvolal, aby se „polského lékárníka“ zbavil?

Ještě jednou propátral zrakem okolí. Teoreticky nebylo nádraží nejlepším místem pro spáchání atentátu: příliš mnoho vojáků, příliš mnoho hlídek. Ale prakticky? Kdo ví? Nejlepší asi bude ohlásit se u přednosta stanice nebo jiného *načalnika*.

Rudnicki mávl na člověka v železničářské uniformě, ale než muž stačil zareagovat, obklopili alchymistu vojáci s distinkcemi *Sobstviennogo ěego imperatorskogo Vieličestva konvoje* na uniformách. Konečně.

„Co vás zdrželo?!“ zeptal se Rudnicki rozzlobeně. „Přešlapuju tady už dobrých deset minut!“

„I já jsem rád, že tě vidím,“ odvětil muž ve slavnostní generálské uniformě.

Alexandr Borisovič Samarin nevypadal, že by ho alchymistova reakce překvapila, ani nebylo možné v jeho chování

postřehnout lítost nad zpožděním. Ale ať už to bylo jakkoli, nedochvilnost *jeho prevoschoditelstva* vystavila riziku útoku člověka, který byl pozván, aby léčil následníka trůnu. Něco tady nesedělo.

„Saško! Využil jsi mě jako návnadu, ty hade!“

„Opravdu jsem si to dovolil,“ přiznal důstojník bez okol-
ků. „Situace to bohužel vyžadovala,“ dodal ponuře. „Ale
věř mi, měl jsem všechno pod kontrolou. Tak co? Nepři-
vítáme se?“

Rudnicki natáhl ruku, ale Samarin gesto ignoroval a se-
vřel Poláka v medvědíh objetí.

„Vůbec netuším proč, ale docela jsi mi scházel,“ zašeptal.
„Co naše... sestřenka? Dnes nebudeš mít čas, ale zítra nebo
pozítrí musíš rozhodně navštívit Marii Pavlovnu.“

„Anastázie se má dobře. Co je s carevičem?“

„Vysvětlím ti to cestou. Ale teď pojď, musíme si pospíšet!
Automobil čeká.“

Vojáci *Konvoje* s nedbalou profesionalitou utvořili kruh
kolem alchymisty a odvedli ho k východu.

Rudnicki namáhavě polkl naprázdno a pevněji sevřel
rukojeť brašny s léky. Rozhodující hra teprve začínala, a po-
kud nebude schopen pomoci chlapci nemocnému hemofilii,
všechno se může zkomplikovat. Hodně zkomplikovat...

KAPITOLA DRUHÁ

Rudnického ubytovali nedaleko apartmánů carské rodiny, v komnatách hodných úředního vládce. Všechny místnosti se přímo koupaly ve zlatě, podlahy byly pokryté nádherně barevnými koberci z Isfahánu a nábytek byl zastavěný drahocennými cetkami.

Sotva Rudnicki stačil vybalit zavazadla, uslyšel zaklepání. Okamžitě si vzpomněl na staršího, nenápadného muže v šedivé uniformě: hrabě von Schwartz, carův důvěrník.

„Jeho Výsost vás volá,“ informoval ho aristokrat suše.

Alchymista si ho změřil pátravým zrakem, ale neudělal ani krok.

„Řekl jsem, že...“

„Slyšel jsem,“ přerušil ho Rudnicki neurvale. „Prostě jen čekám, až dokončíte větu. Pro případ, že byste zapomněl, jak se jmenuji, zde je má vizitka.“

Von Schwartz automaticky pohlédl na vizitku a pak ji s viditelným odporem v obličejí schoval.

„Jak si přejete... Olafe Arnoldoviči,“ ucedil. „Teď už můžeme jít?“

„Samozřejmě.“

Carův důvěrník zamířil přímo do vládcovy soukromé pracovny. Cestou minuli několik stanovišť obsazených po zuby ozbrojenými vojáky v uniformách elitních pluků. Zřejmě navzdory ovládnutí situace v Moskvě a Petrohradu – nepokoje skončily před dobrými dvěma lety – měla ostraha carské rodiny nadále zvýšenou pohotovost. Rudnicki si také všiml, že i u jeho pokojů stojí hlídka. Možná kvůli starosti o bezpečí Olafa Arnoldoviče, ale nebylo ani vyloučeno, že někdo chtěl mít nevítaného hosta pod dohledem. Von Schwartzův postoj totiž jasně dával najevo, že ne všichni jsou jeho návštěvou nadšení. Ale o co vlastně jde? Rudnicki si ho zapamatoval jako bezbarvého, carovi bezmezně oddaného úředníka. A Samarin se také zmiňoval, že se vládcův důvěrník neúčastní žádných dvorských intrik. Něco se muselo stát. Ale co? Že by ho místní brali jako dalšího šarlatána? Podle Matuškinova hlášení se palácem prohnala celá plejáda „tvůrců zázraků“ všeho druhu. Na druhou stranu, Rudnicki už přece následníkovi trůnu jednou pomohl, což věděl každý dvořan...

Alchymista se probral ze zamyšlení. Von Schwartz podrážděně poslal pryč dalšího strážce, zaklepal a krátce Rudnického ohlásil.

Carova pracovna byla stále zařízena ve stejném spartánském stylu, jaký si Rudnicki pamatoval z doby své předchozí návštěvy. Přibýly pouze mapy, poseté laikovi nesrozumitelnými různobarevnými značkami. Ve vládcově tváři se objevily vrásky a kruhy pod očima prozrazovaly únavu. Také

GoSPoDiN
RuDNIcKi...

uniforma preobraženského pluku, kterou měl car toho dne na sobě, vypadala až příliš volná.

„Vaše Výsosti,“ prohnul se alchymista v úkloně.

„*Gospodin* Rudnicki...”

Alchymista zaujal místo v křesle, pobídnutý zdvořilým gestem. Chvilí v komnatě panovalo rozpačité mlčení – Rudnicki podle protokolu nemohl promluvit jako první a na imperátorově výrazu obličeje bylo vidět, že přemýšlí, jak zahájit rozhovor.

„Pochopil jsem, že znáte situaci,“ řekl nakonec car. Myšlenky formuloval do slov s viditelnou námahou.

„V obecných rysech,“ odvětil alchymista opatrně.

„Můj syn... Alex...”

„Vaše Výsosti, směl bych něco navrhnout?”

„Poslouchám.”

„Chtěl bych vyšetřit, v jakém stavu je Jeho imperátorská Výsost.”

„Teprve jste přijel a určitě jste unavený,“ konstatoval vládce. „A kromě toho Alex spí, lékař mu podal laudanum. Možná zítra ráno...” Když viděl výraz svého společníka, odmlčel se. „Ano?”

„Vaše Výsosti, dělám si o careviče starosti,“ prohlásil Rudnicki upřímně. „Děkuji za vaše ohledy, ale důstojníci Vaší Výsosti se během cesty postarali o mé pohodlí. A konečně, v podobných případech je důležité pouze dobro nemocného a já nevidím důvod, proč bych měl vyšetření odkládat na později. Ujišťuji vás, že bych to udělal pro každého ze svých pacientů. A pokud chlapec spí, tím lépe, neucítí bolest, protože vyšetření může být nepříjemné.”

Vládce zavrtěl hlavou a na rtech se mu objevil letmý úsměv.

„Je vidět, že nejste dvořan,“ konstatoval pobaveně.

„Prosím za prominutí, pokud jsem Vaši Výsost urazil,“ vykoktal Rudnicki.

„Ale kdepak! Taková upřímnost je... osvěžující. Nemluvě o tom, že vídaná jen zřídka. Teď pojdte za mnou. A ještě jedna věc: připomínám vám, abyste nepoužíval tituly dětí. Je to zbytečné.“

Rudnicki se mlčky uklonil a následoval vládce. Carevičův pokoj se nacházel hned vedle, za rohem chodby. Vzduch v místnosti byl nasycený pachem léků a laudana, doplněným sotva postřehnutelným pachem zakrvácených obvazů. U lůžka nemocného hlídal vysoký, holohlavý muž s vousy zastřiženými do špičky. Nedbale pověšený stetoskop prozradil, že jde o lékaře. Na malém stolečku v dosahu jeho ruky byl umístěn telefonní přístroj.

„Doktor Guerini z nemocnice Bambino Gesù v Římě, *gospodin* Rudnicki,“ představil je monarcha stručně. „Můžete začít,“ dodal k alchymistovi.

Rudnicki zvedl příkrývku a opatrně si prohlédl chlapcovy končetiny – carevič spal v noční košili. Kolenní a loketní klouby byly silně opuchlé a na několika místech viditelné modřiny prozrazovaly vnitřní krvácení. Dítě se neklidně hýbalo a tiše sténalo.

„Co mu dáváte?“ zeptal se šepem doktora. „Proti bolesti?“

„Laudanum,“ odpověděl lékař dotčeně. „V malých dávkách, abych nevyvolal závislost,“ dodal lámanou ruštinou.

Rudnicki na něj vrhl rozzlobený pohled a prudce se narovnal.

„Omluvte mě na okamžik, prosím, potřebuji svou brašnu,“ oznámil. „Hned se vrátím.“

„Myslím, že doktor Guerini pro ni může poslat lokaje. Až bude odcházet,“ odpověděl vládce klidně, ale důrazně.

Rudnicki se posadil na kraj postele, zatímco Ital bleskově zmizel za dveřmi.

„*Gospodin* Rudnicki? Jak hodnotíte stav mého syna?“

Alchymista si nejistě odkašlal: v carově hlase bylo slyšet napětí, téměř strach.